

РЕШЕНИЕ

№ 722

гр. София, 18.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ в публично заседание на четиринадесети октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Д. Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д. Д. Административно наказателно дело № 20211110213540 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на против Наказателно постановление № 38-95/13.08.2021 г., издадено от Председателя на , с което, на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП, на жалбоподателя била наложена имуществена санкция, в размер на 5 000 лева за нарушение на чл. 54, ал. 7 вр. чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

НП е обжалвано от санкционираното лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление, като навежда доводи за материална несъставомерност; за неprecизно описание; за маловажност на случая. Моли за отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Административнонаказващият орган, редовно уведомен, се представлява от упълномощен служител. Предлага атакуваното НП да бъде потвърдено. Претендира деловодни разноски.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.04.2019 г., в гр. София, между ЗД „Евроинс живот“ ЕАД, ЕИК 175436411,

представлявано от Андрей Георгиев - прокурист и Румяна Бетова - изпълнителен директор и „Сигма-ИС“ АД, ЕИК 130951245, с адрес гр. Перник, ул. „Владайско въстание“ №1, представлявано от Антон Кирилов Петров, ЕГН ***** и Николаос Копанос, в качеството им на законни представители, била сключена застрахователна полица № 26009599, рискова застраховка „Живот“.

В процеса на проверка, от страна на ДАНС, от дружеството-жалбоподател по отношение на идентификацията на законните представители на " АД, ЕИК , А К П, ЕГН ***** и Н К, подписали застрахователната полица, било предоставено копие от официален документи за самоличност, само и единствено по отношение на А К П, ЕГН *****.

С цел изясняване на фактическата обстановка, както и допълване на наличната информация, свързана с идентифицирането на законните представители на „Сигма-ИС“ АД, ЕИК 130951245, от страна на длъжностните лица от САД „Финансово разузнаване“ на ДАНС, участващи в проверката, с писмо № 3 към Заповед №ФР-9-109/26.08.2020 г. от 10.09.2020г., били изискани документи и/или писмени разяснения, относно прилагането на чл. 54, ал. 7 ЗМИП. С писмо изх. № ЕИЖ-3-2#7/11.09.2020 г. по описа на ЗД " ЕАД била предоставена следната информация: "...по т. 1 и т. 2 - Относно изпълнението на чл. 54, ал. 7 и чл. 55, ал. 1 и ал. 3 ЗМИП за идентификация и проверка на законните представители на клиент - Юридическо лица представяме разяснения и документи: Полица №26009599 „, " АД - справки за направена проверка на паспорт на Г Р, Н Е, Н Ми А П... ".

Преди сключване на застрахователна полица № 26009599/03.04.2019 г., рискова застраховка „, ", дружеството-жалбоподател не идентифицирало Николаос Копанос, чрез предоставяне и снемане на копие от официален документ за самоличност.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на актосъставителя И.Н.; АУАН; НП; контстивен протоколкореспонденция; застрахователна полица; списък на служителои; общи условия; допълнително застрахователно покритие; чек лист; протокол за извършени действия по идентификация; отчет; устав; справки за лични документи; копие на лична карта; заповеди за компетентност.

Доказателствена съвкупност се отличава с еднопосочност и вътрешна непротиворечивост, поради което и *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен анализ и съпоставка на доказателствата не е наложителен.

Важно е да се отбележи, че разпитаният актосъставител ясно си спомни и разказа за случая, дори с детайли, които нямат принципно отношения към предмета на доказване. В подкрепа на казаното от него са и приложените писмени доказателства, като спорът между страните касае приложението на материалния и процесуалния закон.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Възражението за допуснато съществено процесуално нарушение е неоснователно. И в АУАН, и в НП се съдържат твърдения за всички обстоятелства, попадащи в предмета на доказване, като възражението касае информация, попадаща извън инкриминираната законова норма и случаи, предхождащи процесния.

По приложението на материалния закон

НП е незаконосъобразно от материалноправна гледна точка.

Императивната норма на чл. 54, ал. 7 вр. чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 ЗМИП изисква, по отношение на законните представители на клиент – юридическо лице или друго правно образувание, пълномощниците и другите физически лица, които подлежат на идентифициране във връзка с идентификацията на клиент – юридическо лице или друго правно образувание, да се прилага [чл. 53](#) - представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него, още преди установяване на делови взаимоотношения – действия, каквито не се установява да са били предприети.

По силата на сключената застрахователна полица № 26009599 е било установено делово взаимоотношение, по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗМИП и за ЗД „ЕАД възниква задължение да идентифицира законните представители на клиента „Сигма-ИС“ АД, ЕИК 130951245, като приложи разпоредбата на чл. 54, ал. 7, изр. 1 от ЗМИП, която препраща към изпълнение на чл. 53 ЗМИП. От друга страна, нормата на чл. 53, ал. 1 ЗМИП предвижда, че идентифицирането на физическите лица се извършва, чрез представяне на официален документ за самоличност и

снемане на копие от него. Разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗМИП задължава лицата по чл. 4 ЗМИП да идентифицират клиентите си и да проверят тяхната идентификация, преди установяването на делови взаимоотношения. Като задължен субект по чл. 4, т. 5 ЗМИП, дружеството-жалбоподател е било длъжно да идентифицира законните представители на клиента „АД, ЕИК 130951245, а именно: А К П, ЕГН *****, и Н К, съгласно изискванията на чл. 54, ал. 7, изр. 1 ЗМИП, като приложи разпоредбата на чл. 53 от ЗМИП. Според чл. 53, ал. 1 ЗМИП, идентифицирането на физическите лица се извършва, чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него.

Възражението за обективна несъставомерност е лишено от основание, с оглед императивния характер на цитираната по горе норма, като идентификацията на юридическото лице не е предвидена, като алтернатива на задължението за идентични действия, по отношение на пълномощници и законни представители. Доколкото се касае за отговорност на юридическо лице, имаща обективен, безвиновен характер, обсъждане на субективна страна е безпредметно.

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в закона задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с обезпечаването на прозрачността при движение на финансови потоци в застрахователната дейност – съставляваща съществен елемент от стопанския живот в страната, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на това бездействие се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

Предвид всичко гореизложено, законосъобразно и обосновано е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

По вида и размера на санкцията

Съгласно нормата на чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП, лице по чл. 4, т. 1 – 6 и 8 – 11 ЗМИП (сред които попадат и застрахователите), което извърши или допусне да се извърши нарушение на чл. 7, чл. 9, чл. 11, ал. 1 – 3, чл. 12 – 22, чл. 24 – 31, чл. 33 – 60, чл. 65 – 69, чл. 72, ал. 1 – 3 и 5 – 7, чл. 73, ал. 1, чл. 74, ал. 1 – 5 и 11, чл. 76, ал. 1, чл. 80, чл. 87, ал. 4, чл. 101, ал. 11, чл. 106, ал. 2, 4 и 5, чл. 107, ал. 4, чл. 110, ал. 1 и 2 и чл. 111, ал. 1 ЗМИП, ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с имуществена санкция от 5 000 до 50 000 лв. Наложената санкция е в абсолютния законов минимум, административнонаказателното производство не познава института на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, а производството е образувано по жалба на санкционираното лице (при забрана *non reformatio in reus*), поради което всякакво обсъждане на размера на законосъобразно наложената финансова санкция се явява безпредметно.

По разноските

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и защитата от служител с юридическо образование, както и предвид изричната претенция за присъждане, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 100 лева.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-95/13.08.2021 г., издадено от Председателя на , с което, на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП, на ЗД „ЕАД била наложена имуществена санкция, в размер на 5 000 лева, за нарушение на чл. 54, ал. 7 вр. чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

ОСЪЖДА ЗД „ЕАД, ЕИК да заплати на ДАНС сумата от 100 лева – деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____